Κυριακή Ι' Λουκά: Η συμπεριφορά μας στο Ναό τού Θεού (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Δεκεμβρίου, 2023

[Λουκά 13, 10-17]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 9-12-2001

Σήμερα, αγαπητοί μου, ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς περιγράφει ένα περιστατικό που έλαβε χώρα μέσα σε μία Συναγωγή. Επήγε ο Κύριος να διδάξει και ήταν ημέρα Σάββατο. Εκεί ευρίσκετο μία γυναίκα **συγκύπτουσα**. Δηλαδή, είχε καμπούρα. Συγκύπτουσα· επί δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, που δεν μπορούσε τελείως να ανορθωθεί. Όταν ο Ιησούς την είδε, της είπε:***«Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου»***. Δηλαδή: *«Ελευθερώνεσαι από την ασθένειά σου»*. Και έθεσε τα χέρια Του επάνω της. Και αμέσως η γυναίκα αυτή ανορθώθηκε. Και εδόξαζε βέβαια τον Θεόν.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τον αρχισυνάγωγο, που αμέσως εφθόνησε. Έκρυψε όμως τον φθόνο του με μια δήθεν αγανάκτηση, ότι ο Ιησούς εθεράπευσε σε ημέρα Σαββάτου. Και στρεφόμενος στα πλήθη, τους έλεγε ότι να αποφεύγουν θεραπείες τους και τέτοια την ημέρα του Σαββάτου, γιατί ήταν αργία. Γιατί εφθόνησε; Ω αγαπητοί μου! **Γιατί αυτός, ως αρχισυνάγωγος, κατά κάποιο τρόπο εσκιάζετο από την παρουσία του Ιησού**… Αλλά ο Κύριος τον αποκαλύπτει. Πράγματι ήταν φθονερός. Και του λέει ο Κύριος: ***«Ὑποκριτά*** –αποκάλυψις· πλήρης!-***· ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τόν βοῦν αὐτοῦ ἤ τόν ὄνον ἀπό τῆς φάτνης καί ἀπαγαγών ποτίζει;*** - *«Το Σάββατο»*, λέει, *«δεν παίρνει το υποζύγιό του να το πάει στο πηγάδι, στη βρύση να πιει νερό;»*- ***ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν*** –*«Αυτή δε υπάρχουσα θυγατέρα του Αβραάμ»* –όχι του Αδάμ· αλλά του Αβραάμ-***, ἥν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδού δέκα καί ὀκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπό τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;*** *-Δεν έπρεπε λοιπόν αυτή να θεραπευτεί την ημέρα του Σαββάτου;».* Και ενώ έλεγε αυτά, αυτοί που αντετίθεντο, για φανταστείτε, εις τον Ιησούν και το έργον Του, γιατί, φαίνεται, ήσαν αρκετοί, πίσω από τον αρχισυνάγωγο, **ντροπιάστηκαν**. Όχι όμως και ο λαός, που **χαιρόταν και εδόξαζε τον Θεόν**.

Στον χώρο της συναγωγής παρατηρούμε, αγαπητοί, ότι τα πρόσωπα είχαν

διαφορετική συμπεριφορά. **Ο Κύριος διδάσκει, θεραπεύει, τοποθετεί σωστά την έννοια της αργίας του Σαββάτου. Η θεραπευθείσα γυναίκα, σιωπηλή, ακούει τη διδασκαλία του Κυρίου, χαίρεται, και βέβαια καθόλου δεν υποπτεύεται τη μεγάλη ευεργεσία που σε λίγη ώρα θα εδέχετο**. Δηλαδή, **να θεραπευθεί**. Το εκκλησίασμα ακούει, χαίρεται, αλλά όχι όλοι. Ο αρχισυνάγωγος αισθάνεται, όπως είπαμε, φθόνο, γιατί επεσκιάζετο η παρουσία του από την παρουσία του Ιησού Χριστού. Δεν μπορεί όμως να κρύψει τον φθόνο του. Και με προσωπείο δήθεν αγανακτήσεως, περί της μη τηρήσεως της αργίας του Σαββάτου, εκφράζει την πικρία του. Εδώ είναι... **Πόσες φορές υποκριτικότατα οι άνθρωποι καλύπτουν τάχα σαν θρησκευτικοί που είναι, μια παράβαση δήθεν κ.λπ.! Είναι και κάποιοι άλλοι που έχουν διεφθαρμένο βίο. Και συμφωνούν βεβαίως με τη στάση του αρχισυναγώγου και αντιτίθενται και αυτοί στον Κύριον· γιατί δεν θέλουν να μη συνεχίσουν τη ζωή τη διεφθαρμένη που κάνουν**. Είναι και ο λαός. Ο εκκλησιαζόμενος λαός· που **διετήρει μία αγαθή προαίρεση** και χαίρεται για ό,τι συνέβη μέσα εις την συναγωγή. Στερεότυπη αυτή η εικόνα. Όπου ο Κύριος επήγαινε, **στερεότυπη** σας είπα. Έχομε τον καταμερισμό του όχλου, της ομάδος των ανθρώπων, πώς οι μεν από τους δε κινούνται, αισθάνονται, διαφέρουν.

Όλοι αυτοί ήσαν στον χώρο της συναγωγής. Και πήγαν, βέβαια, να προσευχηθούν· διότι κάθε Σάββατο εγίνετο προσευχή εις την **όχι λατρεία, αλλά προσευχή. Η λατρεία εγίνετο μόνο εις τον ναόν που ήταν εις τα Ιεροσόλυμα·** διότι είναι γνωστό ότι ποτέ δεν επετρέπετο μία θυσία να γίνει στον χώρο της συναγωγής. Και**η θυσία είναι πάντοτε λατρεία. Συνεπώς δεν έχομε τη λατρεία εις την συναγωγή, παρά μόνο προσευχή**.

Αυτή η ποικίλη και διαφορετική συμπεριφορά, μας θέτει ένα ερώτημα, σε μας.**Εμείς, στον χριστιανικό μας ναό, πώς κινούμεθα; Πώς αισθανόμεθα; Πώς συμπεριφερόμεθα;** Είσαστε κάποιοι άνθρωποι εδώ. **Ο ένας για τον άλλον, πώς αισθάνεσθε; Ο καθένας πώς κινείται εις τον χώρον του ναού;** Ο Απόστολος Παύλος, γράφοντας την πρώτη του επιστολή στον επίσκοπο της Εφέσου, τον Τιμόθεο, σημειώνει: «***Ταῦτά σοι γράφω*** *(: αυτά σου γράφω)****, ἵνα εἰδῇς*** *(: για να μάθεις, να γνωρίσεις)* ***πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι*** *(: πώς πρέπει κανείς μέσα εις τον οίκον του Θεού, εις τον χώρον αυτόν·* που εμείς δεν έχομε μόνο προσευχή, έχομε και λατρεία. Και μάλιστα το κατεξοχήν μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Έχομε λατρεία)**, *ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος*»**. Δηλαδή πρέπει να μάθει ο καθένας πώς κινείται εις τον χώρον του ναού, που...- θα το επαναλάβω- **προπαντός και κυρίως, τελείται όχι η προσευχή μόνον, αλλά και η λατρεία** . Δηλαδή θέτει το θέμα της συμπεριφοράς των Χριστιανών, μέσα εις τον χώρον του ναού. Και αυτό το θέμα, λίγο ας μας απασχολήσει.

Αλήθεια, ποια είναι η συμπεριφορά μας; Πρέπει να πούμε ότι **δεν είναι καθόλου**

καλή. Ἡμῶν, των Χριστιανών... **Στερούμεθα μιας λειτουργικής αγωγής**. Όλα τα πράγματα, μέσα εις τον χώρον της ζωής μας, χρήζουν μιας αγωγής. Φερειπείν, δεν πρέπει να έχω μία αγωγή τηλεφώνου; Έτσι, για παράδειγμα, σας το είπα. Και μάλιστα από τα ελάχιστα. Τα ελάχιστα... Ότι... πώς θα τηλεφωνήσω; Θα περιμένω να μου πει ο άλλος το όνομά του ή θα πω πρώτος εγώ το όνομά μου; Έχετε προσέξει πόσος χρόνος «*τρώγεται*» προκειμένου να διασαφησθεί τέλος πάντων ποιος είναι αυτός που τηλεφωνεί; Αυτό παθαίνομε όλοι. Ποιος είναι αυτός που τηλεφωνεί; Γιατί δεν έμαθε να λέει πρώτα το όνομά του. Στο λεωφορείο...· γιατί του αρέσει του αλλουνού να καπνίζει, και βγάζει να καπνίσει. Μα ενοχλείται ο άλλος. Ή θέλει να ανοίξει το παράθυρο γιατί ζεστάθηκε. Ή γιατί θέλει να κλείσει το παράθυρο, γιατί κρυώνει. Δηλαδή καταλαβαίνετε**, σε όλους τους τομείς της ζωής μας πρέπει να έχομε μία ανάλογη συμπεριφορά**. **Όταν δεν είμαστε μόνοι μας· είναι μαζί μας και άλλοι άνθρωποι.**

Έτσι, πρέπει να έχομε, αγαπητοί μου, μίαν αγωγήν. Από το σπίτι μας θα πάρομε αυτήν για τον ναό, από το σχολείο μας, αλλά και από αυτήν την ίδια την Εκκλησία. Φερειπείν αυτά τα οποία λέμε σήμερα. **Ο καθένας πρέπει να συμμορφωθεί, να μάθει ποια πρέπει να είναι η αγωγή του μέσα εις τον χώρο του ναού. Αν στον χώρο του ναού δεν προσέχομε, αυτό σημαίνει ότι έχομε χάσει το νόημα της λατρείας, αλλά και της φοβερότητος του χώρου του ναού, που τελείται το μυστήριον –κατεξοχήν- της Θείας Ευχαριστίας**. Έχετε προσέξει πόσες φορές οι ιερείς κάνουν παρατήρηση όταν γίνεται ένας γάμος, μια βάπτιση· προπαντός ένας γάμος. Πόσες φορές ο ιερεύς να λέγει*: «Παρακαλώ ησυχία, παρακαλώ μη γελάτε»· «παρακαλώ τούτο», «παρακαλώ εκείνο».* Και να θέλει να επαναφέρει εις την τάξιν τους καλεσμένους που είναι παρόντες εις το μυστήριον του γάμου. Γιατί όλα αυτά κάθε φορά; Γιατί μας λείπει αυτή η αγωγή που πρέπει να έχομε μέσα εις τον ναόν του Θεού. Αν ο Μωυσής, αγαπητοί,**διετάχθη να αποβάλει τα υποδήματά του -του ειπώθηκε όταν είδε εκείνη την βάτον να καίεται χωρίς να κατακαίεται...** - «*Μπα, πάω να δω τι συμβαίνει*». Και αμέσως ακούει μίαν φωνήν. «*Βγάλε τα υποδήματά σου. Ο χώρος είναι ιερός*». **Πόσο περισσότερο, αγαπητοί μου, εμείς, που δεν είμεθα προ μιας καιομένης βάτου, αλλά είμεθα εις τον χώρον του ναού, που τελείται το μυστήριον, κατεξοχήν το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας; Πόσο περισσότερο;**

Έτσι, **στερούμενοι μιας λειτουργικής αγωγής και συναισθήσεως της παρουσίας του φοβερού Θεού,** συζητούμε, γελάμε, κατακρίνομε τον πλαϊνό μας, έτοιμοι να κάνομε κριτική προς όλους, ακόμα και στον ιερέα και να το πούμε και εις τον πλαϊνό μας. **Δεν έχομε ευλαβή στάση.** Αναιδώς κινούμεθα. Πολλές φορές μπαίνομε στον ναό με τα χέρια στις τσέπες. Ναι, ναι, Και προκλητικώς. Όταν μπαίνει μία γυναίκα, ας πούμε, με ανδρική αμφίεση –παντελόνια- δεν είναι μία πρόκληση; Και όταν φθάνουν προ της πύλης του μοναστηριού και σου λέει: «*Έχετε καμία φούστα να μου δώσετε;*». Εμείς θα δώσουμε φούστα, να βάλεις εσύ, όταν

έφυγες από το σπίτι σου, και ήξερες πως θα πας να επισκεφθείς ένα μοναστήρι, θα σου δώσω εγώ φούστα, γιατί φοράς παντελόνια; Ορίστε, παρακαλώ. Τόσο συναίσθηση, παρακαλώ, έχουν εκείνοι που καταστρατηγούν τον χώρον του ναού με τον τρόπο που κινούνται. Έτσι σκανδαλίζουν, σκανδαλίζονται, ενοχλούν τους πάντας, τα πάντα. **Έχομε την αίσθηση ότι ο χώρος του ναού είναι αγορά, είναι πεζοδρόμιο. Βγήκαμε στα καταστήματα για να πάμε να ψωνίσουμε... Έτσι κάπως αισθανόμεθα ότι είναι ο ναός του Θεού. Όλα αυτά όμως χαρακτηρίζουν μίαν ασεβή, ασεβή διάθεση**. Και όμως. **Η βαθεία συναίσθηση το φοβερού χώρου πρέπει να μας κάνει να είμεθα ευλαβέστατοι. Να λέμε μέσα μας: «*Κύριε, σε φοβάμαι. Μπαίνω στον ναό Σου»* .** Θα κάνομε τον σταυρό μας, θα προσκυνήσομε στο προσκυνητάρι. Η αμφίεσή μας θα είναι σωστή· κ.λπ.

Ένα πρόχειρο σταχυολόγημα, θα έλεγα, **από τις διατάξεις της Θείας Λειτουργίας του αγίου Κλήμεντος Ρώμης, μία από τις αρχαιότερες Λειτουργίες**, βλέπομε να διατυπούνται αυτές, ή αυτό το σταχυολόγημα που θα σας πω τώρα, σ' αυτό το βιβλίο που λέγεται ***«Διαταγαί Ἀποστόλων».*** Και βρίσκονται εις το 8ον κεφάλαιον. Πολύ παλιό βιβλίο. Λέει: ***«Διάκονοι περιπατείτωσαν καί σκοπείτωσαν τούς ἄνδρας καί τάς γυναῖκας*** *(: Να κινούνται οι διάκονοι* -υπήρχαν πολλοί διάκονοι- *να κινούνται μέσα στο πλήθος του λαού και να βλέπουν και να παρατηρούν και να εξετάζουν πώς κινούνται οι άντρες και οι γυναίκες)**όπως μή θόρυβός τις γένηται*** *(: να μη γίνει κανένας θόρυβος.* Εδώ, πολλές φορές, αγαπητοί μου, δεν ξέρω πώς γίνεται με τον αέρα, δεν ξέρω... και, όπως μπαίνετε απ' την πόρτα...''μπαπ'' χτυπάει η πόρτα...! Ξέρετε ότι **οποιαδήποτε κίνησις, θόρυβος, κρότος που μπορεί ο εκκλησιαζόμενος να τρομάξει, προσβάλλει την ευλάβεια, προσβάλλει την συγκέντρωση που μπορεί ο καθένας να διαθέτει όταν προσεύχεται**. Το ξέρετε αυτό; Και ακόμη λέγει (: ***καί μή τίς νεύσῃ ἤ ψιθυρίσῃ ἤ νυστάξῃ -*** Επιτηρούν ακόμη οι διάκονοι -«*νεύω*»- συνεννοούνται από μακριά με τα μάτια τους για κάτι. Όχι! Ή: «*ψιθυρίσῃ*». Όχι! Ή: «*νυστάξῃ*», τον παίρνει ο ύπνος στην καρέκλα επάνω. Όχι!) ***ὅπως μή τίς ἐξέλθοι μήτε ἀνοιχθείη ἡ θύρα*** *(: ούτε να ανοίξει, να κλείσει η πόρτα, να γίνει θόρυβος)**, κἄν πιστός τίς ᾖ, κατά τόν καιρόν τῆς ἀναφορᾶς*** -Ο καιρός της αναφοράς είναι η Θεία Λειτουργία, η αγία αναφορά-***. Ὀρθοί πρός Κύριον μετά φόβου καί τρόμου ἑστῶτες ὦμεν προσφέρειν».*** **Όχι μετά φόβου, αλλά και τρόμου, που είναι η επίτασις του φόβου**, **πρέπει να στεκόμαστε στην τέλεση του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας**.

Και συνεχίζει ο άγιος Κλήμης Ρώμης: ***«Τά παιδία προσλαμβάνεσθε, αἱ μητέρες».*** Τ' ακούτε; «*Να κρατάτε κοντά σας τα παιδάκια*». Να μην τα ξαμολάτε -συγχωρήσατέ με για τη λέξη πώς την είπα-μέσα στην Εκκλησία και γυρίζουν από δω και από κει κι ενοχλούν, τρέχουν. Όχι... **Το παιδάκι από μικρό θα μάθει πώς να στέκεται εις οίκον Κυρίου**. Δεν μπορούμε να πιάσομε καρέκλα για το παιδάκι. Όχι. Θα έχομε από κείνα τα σκαμνάκια, τα πτυσσόμενα. Θα το παίρνομε πάντα μαζί μας, όταν

έχομε τα παιδιά μας και πηγαίνομε στην Εκκλησία. Θα ανοίγομε το σκαμνάκι και το παιδί θα κάθεται μπροστά μας. Ούτε στασίδι, ούτε καρέκλα. Αυτά είναι για κάποιον μεγάλο.

Σημειώσατε δε ότι, όπως και σήμερα, στην αρχαία Εκκλησία, σε κάποια σημεία της Θείας Λειτουργίας ο λαός εκάθητο. Γι΄ αυτό έχομε και τα παραγγέλματα: ***«Ὀ ρθοί.*** -Τελεία-. ***Μεταλαβόντες τῶν θείων καί ἀχράντων Μυστηρίων…».*** Δηλαδή, «*τώρα σηκωθείτε*». Γιατί όσο να κοινωνήσουν όλοι, οι άλλοι περίμεναν. Και βέβαια μπορούσαν να καθίσουν. Και έτσι θα περνούσε πολλή ώρα. Εκάθηντο. Γύριζε ο καθένας στη θέση του και εκάθητο. Τώρα τελειώσαν όλοι. ***«Ὀρθοί*** - δηλαδή, «*τώρα όρθιοι*»-. ***Μεταλαβόντες…***». Αλλά το λέμε εμείς: ***«Ὀρθοί μεταλαβόντες…».*** Και **αλλάζομε το νόημα της φράσεως**. Όρθιοι λοιπόν. Εκείνοι που μεταλάβανε να σηκωθούν, διότι θα συνεχίσομε ό,τι είχαμε προηγουμένως κατά τη Θεία Λειτουργία.

Ώστε λοιπόν ***«τά παιδία προσλαμβάνεσθε αἱ μητέρες»***. *Να τα κρατάτε κοντά σας τα παιδιά.* ***«Καί μετά τοῦτο μεταλαμβανέτω ὁ ἐπίσκοπος, ἔπειτα οἱ πρεσβύτεροι*** – εδώ, σειρά πώς θα κοινωνήσει ο λαός, όλοι- ***καί οἱ διάκονοι καί οἱ ὑποδιάκονοι καί οἱ ἀναγνῶσται, καί οἱ ψάλται καί οἱ ἀσκηταί, καί ἐν ταῖς γυναιξίν, αἱ διάκονοι καί αἱ παρθένοι καί αἱ χῆραι*** - μια διαφοροποίηση της τάξεως των γυναικών-· ***εἶτα τά παιδία***- ύστερα τα παιδιά-***, καί τότε πᾶς ὁ λαός κατά τάξιν μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας***- να κοινωνήσουν όλοι με τάξη, με σεβασμό, με ντροπή, με ευλάβεια- ***ἄνευ θορύβου»***. Είδατε; Μάλιστα τέτοιες μέρες, δόξα τω Θεώ, δεν το έχομε εμείς εδώ, έχετε πάρει αρκετή αγωγή από δω, δόξα τω Θεώ, δείτε στους ναούς, όχι της Λαρίσης, κάθε πόλεως, μόλις πει το ***«Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως…»*** τρέχουν όλοι- μπουλούκι!- μπροστά εδώ στον σολέα για να κοινωνήσουν. Και ο ένας σπρώχνεται με τον άλλον. Ήμουνα λαϊκός, όταν κάποτε μία κυρία, όταν έκανε ο ιερεύς παρατήρηση να μην είναι μπουλούκι, ακούστε τι λέει μία κυρία σε μίαν άλλη κυρία δίπλα της: *«Ο σιχαμένος* -ο ιερεύς!-· *ο σιχαμένος με σύγχυσε!».* Επειδή είπε ο άνθρωπος να μην είναι μπουλούκια. Αλλά να είναι σε μία σειρά. Είδατε, παρακαλώ; Αποκαλεί τον ιερέα, απ' το χέρι του οποίου θα κοινωνήσει, τον αποκαλεί *«σιχαμένον»*. ***«Ταῦτα περί τῆς μυστικῆς λατρείας-*** συνεχίζει ο άγιος Κλήμης- ***διατασσόμεθα ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι».***

Όλα τα πιο πάνω εκφράζουν την αποστολική διαταγή, επιταγή που γράφει ο Απόστολος Παύλος και είναι: ***«Πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω»***. **Όλα να γίνονται ευσχήμονα, όχι άσχημα, αλλά ευσχήμονα, δηλαδή να έχουν καλό σχήμα**. Γιατί «άσχημο» τι θα πει; Δεν έχει καλό σχήμα. ***«Καί κατά τάξιν γινέσθω»***. «*Και* ***να γίνονται όλα με τάξη»***. ***«Οὐ γάρ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλά εἰρήνης»***, γράφει στην Α΄ Κορινθίους ο Απόστολος Παύλος στο 14^{ο} κεφάλαιο. Ότι ο Θεός δεν είναι Θεός ακαταστασίας, αλλά ειρήνης. Και πρέπει να συμμορφωθούμε κι εμείς έτσι να κινούμεθα.

Όμως δεν εξαντλείται η καλή μας αναστροφή εις τον χώρο του ναού με την ευλάβεια. **Χρειάζεται και η ζωντανή μας συμμετοχή στη Θεία λατρεία. Ο ανελλιπής εκκλησιασμός μας.** Αυτή η καημένη η γυναικούλα, η καμπουριασμένη, αν δεν πήγαινε εκείνο το Σάββατο, θα την έκανε καλά ο Κύριος; Πήγαινε όμως ανελλιπώς κάθε Σάββατο. Και κάποιο Σάββατο την ετίμησε ο Κύριος και την έκανε καλά. Αυτήν τη συγκύπτουσα γυναίκα. Και **πρέπει να έχομε ανελλιπή εκκλησιασμό. Όχι μία Κυριακή να πηγαίνομε και μία Κυριακή να μην πηγαίνομε. Ανήκει δε ως καθήκον εις τα δικαιώματα του Θεού. Και τούτο γιατί ο σκοπός του εκκλησιασμού είναι η «*θεραπεία τοῦ θείου*», δηλαδή όταν λέμε «*θεραπεία*» εννοούμε λατρεία, δηλαδή, Θεία Λειτουργία.** Γι΄ αυτό γράφει ο Απόστολος Παύλος: ***«Μή ἐγκαταλιπόντες τήν ἐπισυναγωγήν ἑαυτῶν-*** *«ἐπισυναγωγή»* είναι αυτή η συγκέντρωσις. Μην αφήνομε την συγκέντρωση αυτή- ***καθώς ἔθος τισίν*** – «*όπως είναι συνήθεια*», λέει, «*σε μερικούς. Μια να πηγαίνουν και μια να μην πηγαίνουν*» ***ἀλλά παρακαλοῦντες καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν»***. Ποια ***«ἡμέρα»***; **Το τέλος της Ιστορίας. Πλησιάζει, *ὁ Κύριος ἐγγύς***. Πότε θα συνέλθομε; Η συγκύπτουσα, **παρά τη σωματική της ταλαιπωρία**, όπως είπαμε, **δεν αμελούσε να φοιτά ανελλιπώς εις την συναγωγήν. Γι' αυτό και την ετίμησε βέβαια ο Κύριος**.

Ακόμη η παρουσία μας στη λατρεία **να είναι παρουσία αγαθής καρδίας, γεμάτη από πίστη και αγάπη προς τον Θεόν και τους γύρω μας εκκλησιαζομένους** . Να μη λέμε ότι «*με ενοχλεί ο άλλος*». Γιατί; «*Γιατί έτσι μ' αρέσει εμένα. Να λέω ότι μ' ενοχλεί ο άλλος*». Όχι, αγαπητοί μου! ***«Ἔχοντες οὖν ἀδελφοί -*** λέει στην *προς Εβραίους* ο Απόστολος- ***ἱερέα μέγαν ἐπί τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα*** –ας προσερχόμεθα- ***μετά ἀληθινῆς καρδίας, ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· καί κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμόν ἀγάπης καί καλῶν ἔργων». «****Παροξυσμός;*». Λέμε: «*Αυτός έχει παροξυσμό πυρετού*». Κάτι πολύ θερμό. Εδώ **έχομε τον παροξυσμό της αγάπης.** Κάτι πολύ ζεστό. Εκεί, στη θεία λατρεία. Αυτό και το σημαντικότατο: Προσφέρεται ο Αμνός του Θεού.**Μόνον αυτό, μόνον αυτό, αν κατανοήσομε τι είναι αυτό που κοινωνούμε, τι είναι αυτό που τελεσιουργείται, θα πρέπει να είμεθα ιστάμενοι μετά φόβου και τρόμου μέσα εις τον ναόν του Θεού**.

«Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς –λέει ο Απόστολος Παύλος-, ***ἀδελφοί δια τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστῆσαι τά σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν***- τα σώματά σας. Σαν να μπαίνει το κάθε σώμα επάνω σε μία εσχάρα, προκειμένου να θυσιασθεί. Τα σώματα -***ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τήν λογικήν λατρείαν ὑμῶν».*** **Όταν ταυτόχρονα κι εγώ ο ίδιος προσφέρομαι, όπως προσφέρεται ο Χριστός, για τη σωτηρίαν του λαού Του. Δηλαδή μία συμμετοχή, μία πραγματική συμμετοχή. Αν μάθομε τι σημαίνει αυτό, ότι έχομε πραγματικά το Σώμα**

και το Αίμα του Χριστού. Όχι εικονικά, όχι μεταφορικά, όχι συμβολικά, αλλά πραγματικά, τότε όντως συγκλονιζόμαστε.

Να ευχαριστούμε πάντα τον Άγιον Τριαδικόν Θεόν, πάντοτε, όταν κατανοούμε όλα αυτά τα πράγματα. Να ευχαριστούμε όταν κοινωνούμε, προσέξτε, και την Υπεραγίαν Θεοτόκον, η οποία έδωσε το σώμα της στον Υιόν της, το οποίο σώμα κοινωνούμε εμείς. Η Παναγία Του το έδωσε, Του το εδάνεισε. Ας μην εξηγήσω πιο πολύ, γιατί το εδάνεισε. Θα αργήσομε πολύ. Και πρέπει λοιπόν να ευχαριστήσομε και την Υπεραγίαν Θεοτόκον. Γι΄αυτό και το μυστήριον της Θείας Κοινωνίας, λέγεται: «*το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας*».

Αγαπητοί, η συναγωγή που ο Κύριος βρέθηκε, **υπέστη μία βαθιά τομή. Εκείνοι που δέχτηκαν την ευεργεσία και χάρηκαν με την παρουσία του Κυρίου και εκείνοι που φθόνησαν και αντιστάθηκαν στην παρουσία του Κυρίου. Έτσι πάντα γίνεται**. Δυστυχώς, έτσι πάντα γίνεται. **Η παρουσία του Κυρίου δημιουργεί δύο στρατόπεδα. Των δικών Του ανθρώπων και των εχθρών Του**. Και πολλές φορές **συνυπάρχουν** στον ίδιο χώρο της λατρείας, μέσα στον ναό. Γι΄ αυτό ***«ὁ καιρός*** -λέει ο Απόστολος Πέτρος στην Α΄ του επιστολή- ***τοῦ ἄρξασθαι τό κρίμα ἀπό τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δέ πρῶτον ἀφ' ἡμῶν***- *εάν από μας αρχίζει-**, τί τό τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίῳ;** -Τι θα γίνουν εκείνοι οι οποίοι απειθούν στο Ευαγγέλιο του Θεού; Αν αρχίζει το κρίμα, η καταδίκη, από μας;»**.**

Έτσι, ας μάθομε, επαναλαμβάνω, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος, ***«πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι»***. Να μάθομε. Είδατε; **Να μάθομε. Πώς πρέπει να συμπεριφερόμεθα μέσα εις τους χώρους της λατρείας του Θεού. Αμήν.**

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_695.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)